

Z obsahu:

Když byl Jan Pavel II. „Lolkem“

O svém dětství v rodném městečku Wadowice hovoří Jan Pavel II. zřídka. Ale jeho přátelé z dětství a mládí umí vyprávět o tom, jak byl malý Lolek (Karlík) oblíbený.

– strana 2 –

Kdo bere bližnímu obživu, zabíjí ho

„Jako ten, kdo zabíjí syna před očima otce, je ten, kdo přináší oběť z majetku chudých“ (Sir 34,21–27).

– strana 7 –

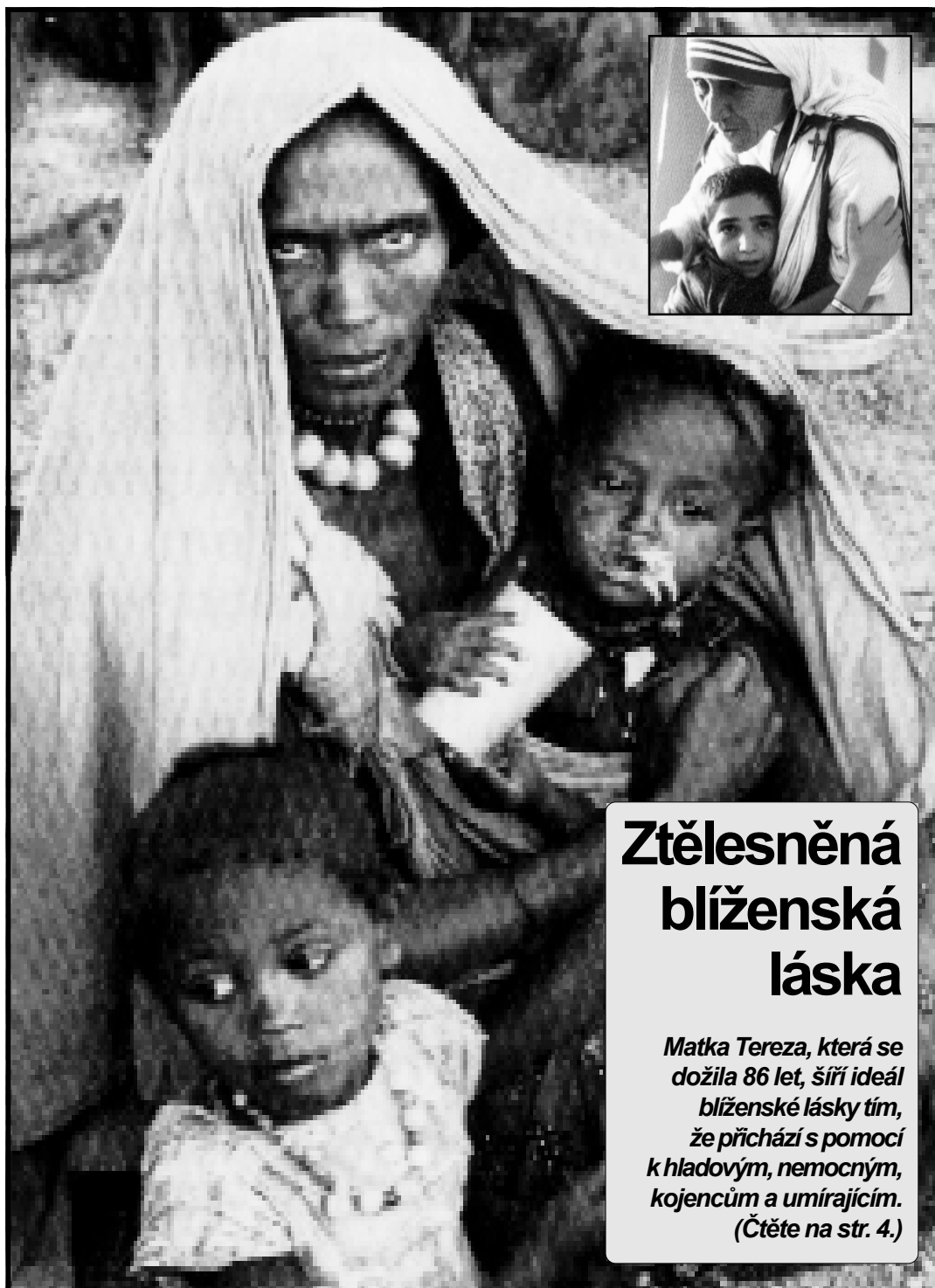
Stvoření k obrazu Božímu

Není snadné v současné době vypěstovat v sobě a uchovat si autentické křesťanské hodnoty, protože vzorec chování současné civilizace je založen na sobectví.

– strana 8 –

Teologie osvobození a Evropa

– strana 10 –

Ztělesněná bliženská láska

*Matka Tereza, která se dožila 86 let, šíří ideál bliženské lásky tím, že přichází s pomocí k hladovým, nemocným, kojencům a umírajícím.
(Čtete na str. 4.)*

Když byl Jan Pavel II. „Lolkem“

O svém dětství v rodném městečku Wadowice hovoří Jan Pavel II. zřídka. Ale jeho přátelé z dětství a mládí umí vyprávět o tom, jak byl malý Lolek (Karlík) oblíbený. Nikdy se nesvěřoval se svou tajnou starostí: jeho matka byla od narození churavá. Protože potřebovala klid, musela občas poslat příliš živého Karla pryč. Cítil se proto odstrčen. Nerozuměl tomu, co se s matkou děje.

Byl poněkud žárlivý na svého staršího a tichého bratra Edmunda. Zdálo se, že tento prvorozený je mateřskému srdci bližší. Karel s ním vedl dlouhé debaty o víře a o smrti. Při těchto rozhovorech se mladší bratr cítil nepochopený. Právě pod dojmem matčiny nemoci se starší bratr rozhodl pro studium lékařství.

Ale ve společnosti svých souvěkoců se Lolek navzdory svým tajným starostem ani v nejmenším neprojevoval jako zádušný nebo samotářský. Byl u všeho, dokonce hrál nejčastěji prim. Dělal lumpárny jako všichni ostatní. Jeho kamarád ze školy Zbigniew Sikorski jistě nelže, když vypráví: „Byl u toho, když jsme šli krást jablka. Ale šlo mu především o to, aby nás nenechal ve štýchu. Říkal si při tom: Není čas na naše lumpárny přece jen trochu drahý? Lolek byl již tehdy něco zvláštního!“

Lolek nebyl žádným ranným povoláním. Nešel ani do žádného z řadových gymnázií ve městě, nýbrž do státního. Je to kadetní škola. A jako syn důstojníka byl pyšný na svou uniformu. Být knězem, to jej dlouho vůbec nenapadlo. Ale když se dnes hovoří o Janu Pavlu II., napadá jeho spolužáky přece jen jeden náznak jeho budoucího povolání: jako všechny děti i kadeti si rádi hráli na válku. Lolek při tom nikdy nepřijal roli vojáka ani generála. Nejraději mívával roli polního kuráta.

Byl dobrým žákem. To možná souviselo s jeho otcem, který jej od dětství vedl k pořádku a ke kázni. Důstoj-

nický otec rozdělil důsledně celý synův den. Pozdější papež byl již v obecné škole vždy ten nejlepší. Jeho vysvědčení bylo pouze „bardzo dobry“ (výborný). Pouze dva předměty mu na gymnáziu tak úplně neseděly: chemie a fyzika. Tady se objevovalo „dobry“.

I když si Lolek ve svém dětství neuměl představit, že by nastoupil cestu duchovního, znamenala jej výrazně hluboká opravdová zbožnost jeho rodičů. Rád si hrával s přáteli na „faráře a věřící“. Nejčastěji to byl právě Lolek, kdo oblékal „mešní roucha“ a stál u „oltáře“.

Před každou cestou ráno do školy navštívil kostel a tiše se zde pomodlil. A když se v poledne vracel, opět poklekal před mariánským oltářem.

Ale kdyby se byl někdo tehdy zeptal, čím by chtěl být, nejspíše by odpověděl: slavným sportovcem. Plaval, běhal, jezdil na lyžích do blízkých hor

a mezi kamarády býval vynikajícím brankářem.

Jeden z jeho dávných přátel vypráví: „Lolek málokdy minul míč. Letěl vzduchem jak pták a byl vždy na místě. Byl jako z gumy. Každé mužstvo si pokládalo za čest, když střežil jeho branku.“

Lolek byl tedy správný kluk. Nevyhýbal se žádnému sporu. Ale rváčem nebyl. Byl statné postavy a budil respekt i u starších spolužáků. Ale nebyl žádný násilník, nýbrž naopak, snažil se každý rozpor řešit smírnou cestou. A vždy se u něho projevovala jeho druhá stránka: jakási zvláštní hloubka jeho osobnosti, kterou si jeho kamarádi uvědomovali, i když na ni při hře zapomínali.

Této jeho stránky si všimli, když mu bylo devět let. Tehdy šel k prvnímu sv. přijímání. Zachoval se nám jeden snímek: Stojí tu s krátce ostříhanými vlasy, v bílém obleku, v bílých

„Co teď' chci říci, zní: Ty a každé jiné dítě jste od Boha milováni a lásky hodní.“
Jan Pavel II.

punčochách a bílých střeivicích, se svíci v pravé ruce. Za ním je stoleček, na kterém je památka na první sv. přijímání: žehnající Ježíš. Při vzpomínce na tuto událost řekl Karol Wojtyła ještě po mnoha letech: „Byl to nejkrásnější den mého života!“ Ale již za několik měsíců se toto veselé dítě změnilo: jeho matka zemřela, když jí bylo 45 let.

*Z knihy T. F. Froelinge
Johanes Paul II. – Ein Leben
Překlad -ire-*

Církevní aktuality

□ Papež oslaví zlaté kněžské jubileum

Vatikán: Papež Jan Pavel II. oslaví své zlaté kněžské jubileum společně s pěti kardinály, 85 biskupy a 7000 kněžími z celého světa, kteří rovněž před 50 lety obdrželi kněžské svěcení. Oznamil to sekretář vatikánské Kongregace pro klérus arcibiskup Crescenzo Sepe na tiskové konferenci ve Vatikáně. Kněží z celého světa se shromáždí v Římě od 7. do 10. listopadu a své kněžské jubileum oslaví kromě jiného i slavnostní dě-

kovnou bohoslužbou Te Deum za papežova vedení. Karol Wojtyła byl vysvěcen na kněze 1. listopadu 1946 v krakovském dómě kardinálem Adamem Stefanem Sapiehou. Aby byla umožněna cesta do Říma kněží z třetího světa a z východoevropských zemí, byl založen fond solidarity.

□ Papež se uzdravuje

Vatikán (VIS): Z celého světa docházejí papeži Janu Pavlu II. telegramy a dopisy s přáním brzkého uzdravení od příslušníků různých vyznání, mladých

i starších, od vedoucích představitelů i od prostých občanů. Některé jsou adresovány přímo na Gemelliho kliniku, jiné přicházejí do Vatikánu. Všechny jsou předávány Svatému otci.

Tiskový sál Vatikánu ve své zprávě uvádí, že svá poselství zaslali rovněž generální sekretář OSN Boutros Boutros-Ghali a ekumenický patriarcha Bartoloměj I. (Cařihrad). Svá přání zaslali rovněž dalajláma a četní kardinálové, biskupové, biskupské konference, nunciové a představení řádů.

ČBK

Liturgická čtení

1. čtení Ex 22,20–26

Toto praví Hospodin:

„Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi.

Neubližujte vdově a sirotku.

Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky.

Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný.“

2. čtení 1 Sol 1,5c–10

Bratři!

Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku, třeba v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji. Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se (Božího) hněvu.

Evangelium Mt 22,34–40

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se u něho a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl přivést do úzkých, a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“ Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.« To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: »Miluj svého bližního jako sám sebe.« Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

Myšlenka na neděli

NEDĚLITELNÁ LÁSKA

Zamyšlení nad úryvkem Mt 22,34–40

Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.

Jak vidíš, Ježíšovi odpůrci si nedají pokoj a ustavičně hledají cesty, jak by sami sobě dokázali, že mají vrch nad nepohodlným Divotvůrcem. Jeden ze zákoníků to zkouší potutelnou otázkou, na kterou by přece měl znát odpověď každý pravověrný Izraelita. Dokázal bys na podobné otázky odpovídat se stejnou trpělivostí a rozvahou, jak to činí tvůj Pán? Popros jej, aby ti pomohl vytěžít ze své krátké, ale velmi závažné odpovědi to, co zákoníkovi uniká právě pro jeho postranní úmysly.

Je tu řeč o opravdové lásce k Bohu proměněné ve skutek. O lásce, která miluje *celým srdcem* a nezná přitom žádná „ale“, „až na“, žádné „vyjma“. O lásce, která ovládá *celou duší*, takže od ní se všechno odvíjí, všechno od ní dostává svůj směr a svůj smysl. Slyšíš tu o lásce, která má opanovat *celou mysl*, takže se plně ztotožňuje s milovanou bytostí, smýšlí a cítí jako ona. Jde tu o lásku, která zamilovaného poznamenává tak výrazně, že všem je patrná jeho proměna.

Jestli obdobnou lidskou zamilovanost „na život a na smrt“ neznáš z vlastní zkušenosti, jistě jsi byl občas jejím svědkem. Je to veliký Otcův dar, že můžeme milovat „až k zbláznění“. Co myslíš, neměl by tímto nejkrásnějším darem být milován především sám Dárce? Tvůj Bůh a Pán nemůže být jen jedním z řady, na kterého sem tam také něco zbude. Právě On je přede všemi a přede vším ten, do koho se můžeš a máš bezmezně a natvalo zamilovat. On je pro tebe všim a v něm máš skutečně všechno. Nelekej se. To není rezignace na každou jinou lásku, jinou radost a každé jiné dobro. To je naopak umocnění každého dobra a každé čisté radosti na nekonečno, protože všechno, co je pro tebe skutečně krásné a dobré, je jen nekončící řada **Jeho darů**, kterými provází svou lásku k tobě a které mají živit tvoji lásku k Němu.

Taková bezmezná vše proměňující láska k Bohu na rozdíl od „velké lásky“ mezi

lidskými bytostmi však není nikdy hluchá a slepá. Velká láska k Bohu neústí ve vlastní zahleděnost, výlučnosti a izolovanosti. Poznání a prožitek, že **Bůh tě miluje jako sebe sama**, tě zcela přetváří a vyvádí ven z úzkoprsé sobecké nevnímavosti. Stejnou láskou totiž miluje i tvého bližního. Všichni ti, které potkáváš, ať jsou ti milí nebo protivní, všichni, s nimiž se stýkáš, i ti, které jsi nikdy neviděl a kteří blízko či daleko od tebe strádají bolestí, nouzí, hladem, lidskou zlobou nebo vlastní vinou či opuštěností, ti všichni jsou stejně jako ty předmětem jeho otcovské lásky. Jak bys mohl nemilovat to, co tak nesmírně miluje tvoje Láska? Zamilovanost v Bohu ti teprve dokořán otevírá oči a uši. Uschopňuje tě, abys je vnímal *jako sám sebe*, abys tak, jak jsi citlivý pro své vlastní potřeby, bolesti, nároky a tužby, byl vnímavý i pro potřeby těch ostatních. Abys podobně, jak to dělá tvůj milovaný Otec, prožíval s jeho dětmi jejich bolesti a strádání, jejich nouzi a opuštěnost jako svou vlastní. Bezmezná láska k Otci tě učí nejen děkovat za všechny dary, ale také uvažovat, zda si neukrajuješ příliš velký krajíc na úkor těch, kteří nemají co krájet.

Je jich stále nesmírně mnoho. Ani v době hojnosti a blahobytu nepřestávají platit Ježíšova slova: *Chudé máte vždycky mezi sebou*⁽¹⁾. *Vždyť d'ábel stále obchází a hledá, komu by ublížil*⁽²⁾. Ublíží zle, jak jen může. Ty máš obcházet a hledat, komu bys prokázal lásku a porozumění, *naléval mu do jeho ran oleje a vína a obvazoval je*⁽³⁾. Účinná láska k bratřím je **jediný možný způsob**, jak osvědčit lásku k Otci. To jen my lidé jsme si tu lásku rozdělili, ale v Božím srdci i v Božích očích je jen jedna, **nerozdělná**. *Neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí*⁽⁴⁾.

Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci. Bez nich všechno ostatní, ať je to jakkoliv okázalé a nápadné, je samo o sobě nedostačující a je to vlastně k ničemu. V těchto přikázáních je vymezena sama **podstata křesťanství**. Odtud je třeba začít všechny úvahy o krizi v církvi a o způsobu obnovy: *Zákon a Proroci* nespočívají na žádných nových strukturách ani na pouhém dialogu, nepomůže tu žádné jiné otevírání se ani přizpůsobování, nebudou-li nejdříve viditelné a účinně naplňována životem a skutky ta trvale platná a neměnná přikázání, neboť jen na nich Zákon *(Pokračování na straně č. 12)*

Ztělesněná bliženská láska

Matka Tereza se dožila 86 let:
pokušení žít na výsluní lidské slávy nikdy nepodlehla.

Zakladatelka ženské řehole Matka Tereza oslavila v Kalkuttě 86. narozeniny. Byla vážně nemocná. Ale její zdravotní stav se v den narozenin o něco zlepšil. Její životní heslo zní: „Nedovol, abys potkala někoho, kdo by se po setkání s tebou necítil šťastnější“. S tímto heslem se odebrala k nuzným a nemocným do chudinských čtvrtí Kalkutty.

V r. 1929 přišla tato albánská žena z Irska do Indie. Patřila k irským loretánským sestrám. V Kalkuttě vyučovala na jedné škole své kongregace bohaté dívky zeměpis, dějiny a náboženství. Když pak byla po dva roky ředitelkou této školy, pocítila povolání odejít k chudým.

Lidé, které sestra navštívila, byli zoufalí. Jako hindové věřili, že jejich osud se nedá změnit. Právě z těchto důvodů potřebovali právě lidé v tíživých situacích toto setkání, které oživilo jejich naději. Matka Tereza byla první, kdo se nezajímal o jejich sociální postavení, ale o nouzi těchto

Šíří ideál bliženské lásky tím, že přicházejí s pomocí hladovým, nemocným, kojencům a umírajícím. Po vzoru své zakladatelky vedou všechny sestry velmi skromný život. Jediným jejich pokrmem je ranní snídaně. Nosí bílé sárí tak jako chudí v Bengálsku. Neslibují pouze chudobu, čistotu a poslušnost, ale také „službu nejchudším z nejchudších poskytovanou z celého srdce bez náhrady“.

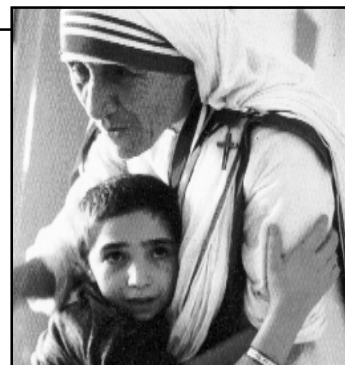
Dosud slouží tři tisíce těchto misionářek a pět set misionářů v pěti kontinentech těm nejpotřebnějším: v sirotčincích, útulcích pro umírající, ve školách a domech pro opuštěné matky svědčí tyto sestry a bratři o skutečné bliženské lásce. Mnoho z nich pochází ze zámožných rodin, jako např. bývalé žačky Matky Terezy. Ona sama je dcerou stavebního podnikatele z velmi významné rodiny. Nyní nevlastní nic kromě třech kusů sárí, růžence a malého kříže.

Obdržela za svou obětavou práci ve svém životě mnoho poct a vyznamenání: papežskou cenu míru, cenu UNESCO, mnoho čestných doktorátů a čestných občanství. Při předávání Nobelovy ceny míru měl být uspořádán velký banket. Prosila, aby se od toho upustilo a nevyužité prostředky byly dány k dispozici pro její práci. Pět tisíc lidí dostalo za tyto peníze něco teplého k snědku. Pokušení vyhřívat se výsluní slávy tímto činem zřetelně odmítla. Nechce, aby ji svět oslavoval.

Autorka tohoto článku se s ní setkala v r. 1989 na mezinárodním kongresu o rodině. Našla malou ženu, obklopenou nervózními bezpečnostními agenty a hektickými fotoreportéry, pohrouženou v klidu do svých myšlenek. Nedívala se na stranu, jen přímo před sebe na cestu do sálu, kde měla promluvit k účastníkům kongresu. Její klid se přenesl na všechny tři tisíce účastníků, kteří byli její promluvě přítomni.

V protikladu k těmto skutečnostem a bezpříkladnému sebeobětování Matky Terezy vysílal 4. kanál britské televize před dvěma lety absurdní reportáž: prý místo, aby bděla u potřebných, nechává se raději vidět u mocných tohoto světa. Prý mlčela k zločinům komunistických diktátorů.

Nositelka Nobelovy ceny míru je však horlivou bojovnicí za základní lidské právo: právo na život. Právě za ně se v komunistických zemích zasazovala. Při návštěvě NDR v březnu 1988 slavila v katedrále sv. Hedviky bohoslužbu pod heslem: „Ano k nenarozenému životu!“ Odvážně tam hovořila na téma potratů. V NDR moh-

lo být každé dítě do tří měsíců po početí zabito v mateřském lůně. Matka Tereza řekla tehdy k účastníkům: „Dala jsem vám své sestry a doufám, že společně můžete udělat něco dobrého pro Boha: aby v tomto krásném městě Berlíně žádný muž, žádná žena, žádné dítě, žádné nenarozené dítě nepocíťovalo, že není milováno a že není přijímáno.“ Zasazuje se o to, aby nežádoucí děti nebyly usmrčovány, ale předány do adopce. Její slova se ihned mění v činy: ona a její pomocnice sbírají odložené kojence a zakládají domovy pro osamělé matky.

I přes svá radikální stanoviska dosáhla Matka Tereza toho, že její sestry mohou působit v takových zemích jako Kuba či Vietnam. Pouze Čína nedovolila jejím sestrám vstup do země. Generální představená chce i tady dosáhnout změny. Právě tam, kde „politika jediného dítěte“ má za následek tolik potratů, může být se svou bliženskou láskou velkým příkladem. Ateistický filozof Friedrich Nietzsche jednou řekl: „Kdyby ti křesťané vypadali trochu vykoupěněji...“ Křesťanská Matka Tereza „vykoupeněji“ skutečně vypadá. ■

Michaela Kollerová

ubožáků. Místní biskup a Vatikán jí dali povolení, aby pracovala mimo klášter v těchto chudinských čtvrtích. V r. 1949 mohla založit svůj vlastní řád: Misionářky bliženské lásky.

Matka Tereza – čestná občanka USA

Nositelka Nobelovy ceny míru Matka Tereza se má stát pátou čestnou občankou v dějinách USA. Sněmovna reprezentantů ve Washingtonu schválila jednomyslně 405 hlasy příslušný návrh republikána Michaela Flanagana. Konzervativní politik označil 86letou zakladatelku řádu za „živou svěťici“, která se neúnavně věnuje nemocným a umírajícím. Návrh musí nyní schválit ještě Senát, což má především symbolickou cenu.

Bůh hovoří k duši

Modlitba Lásky – bezpečná cesta k obnově

6. června 1984 zemřela německá mystička Justina Klotzová (nar. 25. 2. 1988). K jejímu životu se vrátíme později. Přes více než šedesát let Bůh Otec, Boží Syn a Duch svatý, ale i Matka Boží, někteří andělé a svatí jí sdělovali poselství svými hlasy, které jasně slyšela ve svém vlastním srdci.

Od určité chvíle psala s pečlivostí všechno v oddané poslušnosti ke svému zpovědníkovi. „Je třeba naučit se ode mne Lásce... Vzápětí mne tedy! Dám vám dar duší, které získáte modlitbou... U každé modlitby působím zázrak, zázrak Lásky, schopné zachránit všechno!... Vlož svou vůli do mých rukou s důvěrou!... Kdo miluje – zachraňuje, kdo zachraňuje – miluje.“

Psala velice mnoho, ale jen málo bylo dosud publikováno: asi 850 listů psaných na stroji, shrnutých v osmi svazcích, které jí sám Ježíš přikázal publikovat, a naznačil, aby jeho poselství byla nadepsána „Bůh hovoří k duši“. Ježíš jí řekl: „To znamená: ke každé duši. Piš přesně toto! Tyto zápisky musí být předány ostatním... Ukáží ti moc své Lásky, ta je mým Milosrdenstvím. Ničemnost rychle ustoupí... Obnovím vše!... Modlete se vytrvale MODLITBU LÁSKY. Musí to být jako hodinky, které se nikdy nezastaví. Ta nahradí vše, co je opomenuto... A je to pro každou duši dar Milosti velkých rozměrů... Vítězství mé Matky...“

Ježíš říká, že je velmi mnoho, nespočetně lidí, kteří již znají tuto poselství a modlí se Modlitbu Lásky; tolik radostí u všech a tolik velkých milostí! V každém narůstá vědomí, že jsou Božími dětmi, přání být pouze plně v Jeho velké Lásce, v Lásce Otce, společně s bratry, Církví, Tělem Ježíše, vyvoleným lidem, jimž je dáno to, že mohou získat pro každou duši spásu.

A v tomto misionářském rozměru, prostřednictvím Modlitby Lásky, každý může vyprošovat a získat od Božího Milosrdenství spásu pro tisíc duší – každým dechem duše a každým tepem srdce. Toto je Ježíšův slib, získaný od Marie!

A tak má první svazek název: Modlitba Lásky, bezpečná cesta k obnově. Ježíš na toto klade velký důraz a žádá nás, abychom se modlili tuto jednoduchou modlitbu každý den – podle slov, které On sám navrhl. Je to nový veliký dar Milosrdenství naší generaci. „Má Lásko k duším je bez hranic. Nelze ji omezit“ – říká Ježíš.

Modlitba Lásky zčásti přebírá modlitbu, která již byla zjevena Ježíšem sestře Consolatě Bertonové: „Ježíši, Maria, miluji Vás! Zachraňte duše!“ Již tehdy Ježíš spojil tuto Modlitbu Lásky s tímto slibem: „Každá Modlitba Lásky získává duši.“

Ježíš nyní žádá modlit se tuto vroucí modlitbu s dodatkem slova tisíc a slibuje spásu ne jedné, ale tisíce duší! Tisíc při každém dechu, při každém tepu srdce. Tedy, jak nás žádá, abychom se modlili:

**Ježíši, Maria, miluji Vás!
Zachraňte duše kněží,
zachraňte duše.
O to Vás vroucně prosíme.
A necht' můžeme opakovat
tuto Modlitbu Lásky
tisíckrát při každém dechu,
při každém tepu srdce.**

Zde nacházíme to, proč Ježíš definuje tuto modlitbu jako „nukleární energii, která nemá sobě rovné... Vždy takto začí-

nejte den a nijak jinak ho neukončujte!... Slovo „tisíc“ vám dávám darem. To ještě nikdy nebylo. Je to dar Lásky mé božské duše... Všichni budou zahrnuti v této Modlitbě Lásky. Tudíž tato Modlitba se má rozšiřovat a nechávat rozšiřovat. – Stane se gigantickým plamenem, to ti slibuji. Začni s odvahou a připoj vždy „tisíc“! Ani si neuvědomujete, jak tím působíte...

Tato Lásko bude dechem každé duše. Znovu otevírá mnohá srdce již zatvrzelá. Lidstvo je příliš v úpadku. Pouze mé Milosrdenství je ještě může zachránit. Proto jsem dal Modlit-

bu Lásky a nikdy se ji nezapomeň pomodlit před spaním!“

Jako kněz, jako farář a jako bratr se za vás modlím a vyzývám vás, abyste přijali tento Ježíšův dar a modlili se Modlitbu Lásky. „Jsou to má slova“, říká Ježíš, „zapište si je do vašeho srdce.“

Měj tedy důvěru, milý čtenáři. Ať Ježíšova Lásko tě posiluje, vede, chrání, tebe i tvé druhé, blízké i vzdálené, tvoji práci, vše, co činíš a každou tvou myšlenku. Ve jménu Otce, i Syna i Ducha Svatého, na přimluvu Panny Marie. Amen.

P. Hubert Hintermaier

Pozn. red.: *Biskupové a kněží jsou vždycky a dnes obzvláště terčem útoků Zlého. Proto také potřebují mimořádné intenzivní podpory našich modliteb. Hned na začátku svých zjevení v Medjugorje k tomu vyzývala P. Maria (obětovat na tento úmysl aspoň polovinu svých modliteb a obětí). Pro obnovu Církve skrze obnovené kněze založila Madona zvláštní dílo (Mariánské kněžské hnutí), jehož animátor Don Stefano Gobbi byl u nás v srpnu a září (pokračoval pak na Slovensku, srdečně pozdravován slovenskými biskupy). Všichni, kteří se budou u nás shromažďovat ve večerech k modlitbám s Marií a skrze Marii, budou pamatovat na biskupy a kněze nejen v modlitbě, ale i v obětování svých bolestí, nemoci a dalších útrap. Uposlechnou jistě také Spasitelovy výzvy k opravdové MODLITBĚ LÁSKY, nepronášené jen ústy, ale srdcem. Současné smutné události v české Církvi jsou mocným stimulem.*

Děkan Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze Prof. ThDr. Václav Wolf vydává pro sdělovací prostředky následující prohlášení:

1. Zásadně odmítám veškeré obvinění a útoky proti KTF, které se v uplynulém týdnu objevily v některých denících, v rozhlase a televizi, jako neopodstatněné. Rektora UK jsem na jeho výzvu opakovaně seznámil s negativním výsledkem lustračních osvědčení všech pracovníků KTF UK, kteří byli jmenováni a vykonávají funkci proděkana, tajemníka, vedoucích kateder a řádných členů vědecké rady schválených Akademickým senátem KTF UK. Pokud se jedná o Prof. ThDr. Jana Matějku, jehož jméno bylo několikrát uváděno ve sdělovacích prostředcích, odkazuji na jeho prohlášení pro tisk ze dne 4. 10. 1996, kde se uvádí, cituji: „...právě ta skutečnost, že jsem nebyl ochoten k tomu, z čeho jsem nyní křivě nařčen, byla v roce 1977 důvodem k přerušení mého habilitačního řízení a po celých následujících 12 let jsem nemohl vykonávat pedagogickou činnost“.

2. Veškerá obvinění fakulty týkající se obsahu a způsobu výuky interpretují skutečnosti zavádějícím způsobem a neodpovídají pravdě. Katolická teologická fakulta se vážně zabývá otázkami svého dalšího vývoje. Má rozsáhlé kontakty s prestižními zahraničními univerzitami a počítá s obnovou a omlazením svého učitelského sboru mladými odborníky, kteří v současnosti studují v zahraničí.

Václav Wolf

1846

Pražský Strahov a moravský Svatý Kopeček

1996

„Za časného rána 8. listopadu 1846 přicházeli na Svatý Kopeček u Olomouce poutníci ze širokého okolí, aby byli účastni neobyčejné slavnosti; jejich příliv stále sílil, takže prostorný chrám je již nebyl s to přijmout. Velká část se musela spokojit

s pobytem před chrámem nebo v chrámovém nádvoří.“ – Takto začíná zpráva Gotharda Holubáře, strahovského kapitulára, o průběhu slavnostního uvedení „bílých otců“ z pražského Sionu na moravské poutní místo před stopadesáti lety.

Do roku 1784 prokazovali duchovní služby poutníkům přicházejícím na Sv. Kopeček premonstráti z kanonie na Hradisku u Olomouce. Po josefinském zrušení tohoto opatství byla na Sv. Kopečku zřízena fara, spravovaná po 62 let diecézními kněžími. Již olomoucký arcibiskup, kardinál Rudolf Jan (1819–1931) usiloval o navrácení správy tohoto místa kněžím některého duchovního řádu; k realizaci však došlo až v roce 1846, po dohodě olomouckého arcibiskupa Maximilána Josefa Sommeraua-Beeckha se strahovským opatem Jeronýmem Zeidlerem.

Oba jmenovaní byli středem pozornosti všech účastníků slavnostního předání správy poutního místa. Kolem arcibiskupova sedes před hlavním oltářem svatokopeckého

kou, které pověřil duchovní správou, a poté přijal od arcibiskupa klíče od chrámu. Tématem obou homilií pro shromážděné v chrámu a v nádvoří bylo evangelium té neděle o vzkříšení dcery Jairovy a Kristova slova „dívka neumřela, ale spí“ (Mat 9,23–26). Výrok byl aplikován na osudy svatokopeckého chrámu, který po šedesáti letech vnějšího chátrání a provizorní správy „prociťá“ k novému životu příchodem strahovských premonstrátů.

Po pontifikální mši sv., provázené hudbou a zpěvem dómského sboru, připomněl arcibiskup novým správcům jejich povinnosti: péči o farníky a poutníky, stálou službu ve zpovědnici a společnou chórovou modlitbu. Také rozloučení s arcibiskupem bylo velkolepé. Slavnost zůstala v paměti mnoha účastníků. Byl mezi nimi také tehdy 26letý ivančický rodák Beneš Method Kulda, pozdější kanovník vyšehradský. Ještě po padesáti letech vzpomínal na onen slavný listopadový den takto: „Milostné poutní místo bl. Panny a Mateře Boží na Sv. Kopečku u Olomouce od mladosti své chovám v úctě veliké. Živě pamatuji se na radost zavládlou na Moravě roku

1846, kdy poutní místo přešlo v bohumilé řízení důstojných pánů strahovských. Za pomoci Boží a za přispění nejmocnější Orodovnice znova v náležitém lesku objevil se Sv. Kopeček ke cti a slávě Boží.“

Působení strahovských premonstrátů na Sv. Kopečku bylo násilně přerušeno v dubnu 1950 jejich deportací do Želiva.

V osobě diecézního kněze P. Gustava Riedla však dostal pečlivého správce, který celý areál v letech 1972–1989 postupně renovoval, takže 11. února 1990 mohl být znovu předán strahovským premonstrátům jako jeden z mála nedevastovaných objektů.

Příchozí premonstráti stavebně upravili severní obytné křídlo a zahájili renovaci kůru – freskové a plastické výzdoby, včetně nového varhanního nástroje (dosud neuzavřená oprava si vyžádá nákladu 8 miliónů Kč). K návštěvě Svatého otce v květnu 1995 byla upravena dlažba před chrámem, pořizeno vnější osvětlení chrámu, dvoje vstupní vrata a tři pamětní desky. Sv. otec korunoval votivní obraz P. Marie a povýšil

poutní chrám na baziliku minor. Mnohé bylo vykonáno pro informovanost přichozích: vydáváním měsíčníku Navštívení, pohlednic, upomínkových předmětů, pořádáním příležitostných výstav, koncertů a přednáškových pořadů. Může vás zajímat. V přítomné době se vyměňuje kryt na kupoli velké kaple Jména P. Marie a na hřbitovní kapli sv. Barbory. Komunita premonstrátů bude vděčná za finanční příspěvní poutníků a přátel Sv. Kopečka (č. účtu ČS Olomouc – 9243255-818/0800).

Je potěšitelné, že bazilika Navštívení Panny Marie se stala „síní pokladů a bezpečným útočištěm“ pro stále větší počet poutníků. Strahovští premonstráti oslaví 150. výročí svého působení na moravské „Svaté Hoře“ ve dnech 8. – 10. listo-

padu 1996. Na hlavní poutní den, na sobotu 9. listopadu jsou srdečně zváni a vítáni poutníci ze všech krajů naší vlasti. Slavnostní bohoslužba S TE DEUM je v 18.00 hod.

- sjl-

chrámu se shromáždili zástupci ministerstva kultu, členové olomoucké a kroměřížské kapituly, diecézní a řeholní duchovenstvo. Opat Zeidler představil osm řeholníků, v čele s proboštem Placidem Topin-

Kdo bere bližnímu obživu, zabíjí ho

(Sir 34,21-27)

Když v r. 1493 přistála loď Kryštofa v sevillském přístavu a přinesla zprávu o objevení „Západní Indie“, stál na hrázi devítiletý chlapec a závistivě se díval na muže, kteří se vraceli z dosud neznámé země. Když se o šest let později vracel Kolumbus ze své druhé cesty, byl hoch již patnáctiletým mladíkem, který studoval v katedrální škole latinu a právo. Tentokrát bylo v jeho čekání mnohem více napětí, protože mezi Kolumbovými mořeplavci byl i jeho otec. Co bude vyprávět? Co mi asi přivezl? Otec si vymyslel zvláštní překvapení. Přivezl synovi mladého chlapce z kmene Taino jako společníka k jeho hrám.

Ten obdarovaný se jmenoval Bartoloměj de Las Casas. Úryvek z Písma, jehož začátek je v nadpisu, sehrál rozhodující úlohu v jeho životě.

Otcovo vyprávění probudilo jeho zvědavost, a tak se dal jako osmnáctiletý naverbovat do vojenské služby a odcestoval do Ameriky. R. 1502 vstoupil v Santo Domingo na půdu Nového světa a začal svou kariéru jako voják bojující proti domorodcům. Za své zásluhy získal jednu „encomiendu“.

Encomiendy byly zemědělské usedlosti, které byly „svěřeny“ (ecomendar) konkvistadorům a kolonizátorům. S tím byl spojen dvojí záměr: Majitelé encomiendy mohli Indiánům předepisovat daně nebo roboty a byli také povinni chránit jejich životy a pečovat o jejich kristianizaci. Toto spojení vykořisťovatelské vynucené práce s misijní činností bylo páteří španělské kolonizace.

V praxi to znamenalo, že „enkomenjeros“ využívali Indiány „jako tažný dobytek“ k práci na svých plantážích, aniž by při tom dbali na své další závazky vůči nim.

Na „enkomiendě“ Bartoloměje de Las Casas to nevypadalo o mnoho lépe, ale přece jen byl majitel o něco slitovnější. Bartoloměj se mezi tím při jedné cestě do Říma dal vysvětlit na kněze a působil při dobývání Kuby jako polní kurát. Když si chystal v r. 1514 svatodušní ká-

zání, narazil na tento text ze Starého zákona:

Obětovat z věcí pochybně nabytých znamená zesměšnit oběť, v darech svévolníků Bůh nemá zálibení. Nejvyššímu se oběť svévolníků nelíbí, neodpouští hříchy ani za sebevíc takových obětí. Jako ten, kdo zabíjí syna před očima otce, je ten kdo přináší oběť z majetku chudých. Mít nedostatek chleba, to je živobytí nuzných a kdo je on připravuje, je vrah.

Kdo bere bližnímu obživu, zabíjí ho, a kdo zadržuje mzdu nádeníkovi, prolévá krev.

Tato slova zasáhla Bartoloměje do srdce a způsobila jeho obrácení. Vzdal se své „encomiendy“ a neustal se od té chvíle zastávat domorodců a kárat své krajany za způsobované bezpráví. Stal se hlasem svědomí v Novém světě. Ve své knize „Las Casas před Karlem V.“ dal Reinhold Schneider zaznít jeho slova v době nacistické diktatury.

Las Casas chápal jasně vztah mezi náboženstvím a právem. Měl přece jak teologické tak právnické vzdělání. Ale to jej neodlišovalo od ostatních současníků. Rozhodujícím motivem jeho obrácení byl hluboký smysl pro poměry doby, ve které žil. Byl svědkem toho, co se dělo na územích ovládnutých Španěly. Viděl nesmyslná krveprolití, při kterých byly vyvražděny celé kmény. Jejich pracovní síla byla na encomiendách bezohledně vykořisťována až do nejvyšší krajnosti. Mno-

ho otroků volilo smrt, aby se vyhnuli bezcitným pánům. Zacházelo se s nimi jako s věcmi nebo s dobytčím a zdálo se, že pro Španěly nehraje žádnou roli, kolik jich při tom přišlo o život.

Las Casa viděl, jak do tohoto krveprolití je zapletena církev. Španělští králové získali od papeže patronát nad církví v nově osazených oblastech. K tomu náleželo také právo jmenovat biskupy, právo vybírat anebo odesílat zpět misionáře stejně jako právo zřizovat biskupství. Dokonce i v čistě duchovních záležitostech jako připouštění ke svátostem a církevním úřadům si nechala španělská koruna písemně potvrdit svou spolujurisdikci. Těmto právům odpovídala na druhé straně povinnost pečovat na vlastní náklady o šíření víry v těchto zemích. Ale ne jeden církevní činitel se nechal zneužít pro záměry konkvistadorů a zastával názor, že evangelium je možno mezi Indiány šířit pouze násilím.

Jelikož Las Casas tyto poměry velmi dobře osobně znal, mohl později svým krajanům velmi jasně promluvit do svědomí. V disputaci s biskupem z Tierra Firma ve Střední Americe za přítomnosti španělského krále a pozdějšího císaře Karla V. řekl: „Stokrát a tisíckrát jste se dopustil hříchu, pane biskupe z Tierra Firma. Pil jste krev svého vlastního stáda. Jestliže všechno nenapravíte, máte menší naději na záchranu než Jidáš.“

V těchto slovech slyšíme zřetelné narážky na Sirachovcovu

„Uznáváme, že máme na čele Kainovo znamení. Po staletí ležel Ábel v krvi a slzách, protože jsme zapomínali na tvou lásku. Odpusť nám, že jsme tě podruhé křižovali.“

Jan XXIII.

„Jako ten, kdo zabíjí syna před očima otce, je ten kdo přináší oběť z majetku chudých.“ (Sir 34,21-27)

knihu. Kdo chudáky připraví o živobytí, je skutečným upírem, mnohem horším než ten, kdo z přejetého náboženského přesvědčení přináší lidské oběti. Obětování, které se vyskytovalo u indiánských kmenů, bylo pro dobyvatele důvodem, že je třeba jednat s Indiány jako se zvířím, „protože vzhledem k surovosti svých mravů jsou předurčeni k tomu, aby byli otroky“.

Vzhledem k Sirachovcovu textu pokládal Las Casas spásu těch, kteří nedbali na lidskou důstojnost Indiánů, za velmi vážně ohroženou. Když se později stal biskupem v Chiapas v Mexiku, uložil toto své přesvědčení do malé příručky pro zpovědníky. V ní si vzal na paškál skupiny dobyvatelů, kolonizátorů a obchodníků se zbraněmi. Od nich požadoval od notáře potvrzené prohlášení, že vrátili všechno nespravedlivě nabyté jmění je podle přirozeného práva, lidového práva i Božího zákona protiprávní a porušená spravedlnost musí být co nejrychleji napravena. Výmluvy na neznalost zákona nikoho neomlouvají. Tyranie, krveprolívání a loupeže jsou tak evidentní, že si toho musí být každý vědom.

V jakém kontextu můžeme číst úryvek ze Sirachovce dnes? Na jaké bezpráví myslíme, když slyšíme, že chudákům je zadržováno živobytí, dělníkům se vyplácí mzda anebo je řeč o nespravedlivě nabytém majetku?

(dokončení příště)

Stvoření k obrazu Božímu

Hřích nevšimavosti

V jednom klášteře začala silně upadat zbožnost a bratrské ovzduší. Opat kláštera se odebral za jedním moudrým a svatým mužem a zeptal se, čím to, že se z kláštera vytrácí zdravý duch. Moudrý muž mu odpověděl: „Hřešíte hříchem nevšimavosti. Mezi vámi žije sám Spasitel, a vy si toho vůbec nevšimáte.“ Příštího dne řekl opat svým spolubratřím, co se dověděl od moudrého muže. Situace v klášteře se rázem změnila: řeholníci začali být k sobě neobyčejně uctívi a pozorní, protože nikdo nevěděl, zda právě jeho spolubratr není oním vzácným hostem kláštera, kterého si nikdo nevšiml.

Hřích nevšimavosti spočíval vlastně v tom, že bratři zapomínali na Kristova zcela jasná slova: *Cokoliv jste udělali jednomu z těchto mých nejmenších, mně jste udělali.*

Podle Ježíšových slov je služba bližním totožná se službou Bohu. Právě tuto podstatu evangelia pochopili prvotní křesťané velice dobře. Tím, jak toto své hluboké přesvědčení praktikovali a projevovali navenek, stali se nápadnými a přičinili se o přitažlivost křesťanství. Nemá jeho současná krize příčinu v onom „hřích nevšimavosti“?

Proč a v čem jsme Mu podobní?

Člověk byl stvořen, aby byl Božím obrazem – Bohu podobný. Tato podobnost se týká nejen duchovních mohutností, jako je rozum a vůle, tedy schopnost poznávat a svobodně jednat. Tato podobnost má také svůj rozměr dynamický: člověk je stvořen a uschopněn, aby se mohl podobat Bohu i jednáním a chováním, a měl tak podíl na Boží blaženosti. To je posledním smyslem jeho existence.

Co je nám známo o Boží blaženosti? Víme, že Boží blaženost spočívá v tajemném **společenství tří božských osob**, které nejdokonalejším způsobem sdílejí vzájemné poznávání a vzájemnou lásku. Boží blaženost vyplývající z **láskyplného vztahu a vzájemnosti** je prázdkladem a prazdrojem vši opravdové blaženosti a radosti.

Z důvodů, které snad pochopíme, až budeme jednou patřit na Boha tvář v tvář, však dělá Bohu radost také jeho vztah k stvořenému světu, který je plodem Boží tvořivé lásky. Obzvláště tím způsobem pak uplatnil svou tvůrčí lásku v tom, že stvořil rozumné a svobodné bytosti, které jsou mu podobny, tedy schopny chápat a opěťovat jeho sdílejší lásku, a to nejen vůči Němu, ale i mezi sebou navzájem. Stvořil nás, protože nachází svou blaženost v **radosti, kterou nám způsobuje svou láskou**. Miluje nás nekonečně pro podobnost, pro svůj vlastní obraz, který vložil do nás, do naší duše a do našeho srdce, a to dokonce i navzdory naší možné vnitřní deformaci a zlobě, kterou si způsobujeme záměrným odklonem od svého poslání, od nevlastnějšího smyslu naší existence, pro který si nás vyvolila jeho nezištná tvůrčí láska.

Aby nám umožnil co největší podíl na své blaženosti, uschopnil nás, abychom i my navzájem vytvářeli vztahy, ve kterých se obdarováváme vzájemným sdílením, poznáváním a službou lásky. Dal nám dokonce účast na své tvůrčí činnosti, abychom byli blaženi i jeho tvořivou láskou. Uzpůsobil nás, abychom podobně jako on prožívali nejdokonalejší a nejryzejší blaženost, která spočívá stejně jako u Něho v **radosti z toho, že sdílíme a působíme druhým radost**.

Antiobraz

Đábel porušil tento Boží plán tím, že zboutil svůj vztah

k Bohu a na jeho místo postavil sám sebe. Toto sebezbožštění – egoismus – se mu podařilo zasít i do lidského srdce. Proč nesnesl Kain svého bratra? Protože neměl vztah lásky ani k Ábelovi, ani k Hospodinu. Byl zahleděn sám do sebe, a proto nepoznal Boží radost. Chtěl mít radost jen sám ze sebe a neunesl poznání skutečnosti, že není tím, co sám u sebe zbožňuje. K obnově narušeného řádu přišel mezi nás sám Boží Syn, svým slovem, příkladem i obětí se spojil s námi a ukázal nám jedinou cestu, jak obnovit a uskutečnit obraz Boží v sobě: odklonem od egoismu k láskyplnému vztahu k ostatním lidem, a to ne proto, že oni již milují nás, nýbrž proto, že i oni jsou Božím obrazem.

Kdykoliv se křesťané odklání od svého základního poslání, být obrazem Boží nejezištnější lásky, deformují Boží obraz v sobě, deformují také křesťanství a vracejí se svým způsobem k pohanství. Novodobé pohanství uráží Boha tím, že odhodilo jedinečný Boží plán, jímž chce Stvořitel zajistit člověku dokonalou radost, pro kterou jej stvořil a pro kterou jej uzpůsobil, že přistupuje na antiobraz Odpůrce. Místo láskyplného a oblažujícího vztahu k Bohu a k jeho obrazu v osobě bližních zaujalo vlastní JÁ, které neumí ani nechce obdarovávat, sdílet, sloužit ani pomáhat, ale chce vlastnit, ovládat, užívat, opatřovat si potěšení i na úkor druhého. Aby se uvolnila cesta k sobeckému sebeuspokojování, snaží se člověk vymanit ze všech závislostí.

Člověk byl stvořen, aby byl Božím obrazem – Bohu podobný.

Není snadné v současné době vypěstovat v sobě a uchovat si autentické křesťanské hodnoty, protože vzorec chování současné civilizace je založen na sobectví. Jelikož uspokojení, které se v tomto vzorci nabízí člověku, je vzhledem k určení nedokonalé, nutí jej hledat nová a nová uspokojení a jejich zdroje. To vede k honbě za požitky a za věcmi pro věci samé a ve svém důsledku k rozrušení kladných vztahů mezi lidmi a k nespravedlivému rozdělení statků mezi bohaté a chudé, což platí nejen o jednotlivcích a rodinách, ale i o zemích a světadílech.

Opravdová vnitřní spokojenost a radost se projevuje i v dobrých a krásných mezilidských vztazích, protože především ony jsou nevyčerpatelným zdrojem vnitřní radosti. Tam, kde přes všechno úsilí techniky, ekonomiky a obchodu konzumní způsob života není schopen zajistit růst spokojenosti, jsme svědky postupného zhoršování vztahů mezi lidmi na všech úrovních: můžeme to vidět již na vztahu k nenarozeným, kteří jsou masově vyvražďováni, ve vztahu

k dětem, které jsou zanedbávány, týrány a vykořisťovány, ve vztazích mezi partnery, kteří se nesnášejí, nenávidí a rozvádějí, mezi generacemi, mezi národy a rasami, které vedou mezi sebou bratrovražedné boje.

Sobecká deformace

Všimněme si, jak zhoubný egoismus, to ďábelské jedovaté símě, rafinovaně deformuje dokonce i to, co zesobečtělý člověk nazývá ještě láskou. Je tolik dvojic, které si myslí, že se milují, a ve skutečnosti miluje každý z nich jen sám sebe. Na místo radosti ze sebedarování a sebeobětování nastupuje umělé potěšení ze sebelichocení: dělá mi to dobře, že jsem milován, protože se domnívám, že jsem milován pro své mimořádné přednosti. Mám rád svého partnera, protože mi jeho výlučná přízeň imponuje a lichotí. Z takto živěné samolibosti jen dále bují sebestředné sobectví, které neústí do radosti z opravdové lásky, ale do ješitnosti (jsem láskyhodnější než ti druzí), do žárlivosti (jak to, že i jiným je věnována stejná, nebo i větší přízeň?) a nejménou dokonce do hněvu (nesnáším, že nejsem oceňován podle svých představ, a to mě ponouká k odvetě). Takový „milenecký“ vztah je ovšem velmi vratký, záhy se unaví a těžko může být základem k vytvoření celoživotního svazku.

Ti lidé ovšem většinou za to sami nemohou: oni láskyplný vztah nepoznají ani se mu nenaučí. Nesetkali se s opravdovou láskou a nikdy neprožívali její nejvlastnější blaženost: **radost z darované radosti**. Nehrozí tu velké nebezpečí, že tato neznalost, a tedy neschopnost bude i pro budoucí generace úzkým profilem ne-li blokadou nejpodstatnější lidské zkušenosti a nejdůležitější schopnosti: zkušenosti a schopnosti milovat podle Božího pravzoru láskou, která žije **pro radost z darované radosti?**

-ire- (pokračování)

Evropská pout' v Mariazell

Evropská pout' pod heslem: „Vybudovat mír uprostřed Evropy“ se konala o víkendu 12.–13. října na známém rakouském poutním místě Mariazell. Papež Jan Pavel II., spolkový kancléř Helmuth Kohl a další významné osobnosti zaslaly do Mariazell svá pozdravná poselství.

Jednalo se o pout' středoevropských národů, která navazuje na historické kořeny těchto zemí, kulturně vycházející z křesťanského poselství, na jehož základě jsou lidé schopni vytvářet společné hodnoty napříč hranicemi. Organizátorem byla krajanská německo-česká Ackermannova společnost.

Několik tisíc poutníků z České republiky, Slovenska, Rakouska, Německa, Maďarska, Slovinska a Chorvatska se společně modlilo k Bohu za mír a požehnání pro Evropu. Shromáždění navštívil v sobotu 12. října večer bývalý vídeňský arcibiskup kardinál Franz König a hlavní nedělní bohoslužbu celebroidal pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk.

Ve své promluvě kardinál Vlk řekl, že putování k cíli vyjadřuje i naše společné hledání nové evropské identity, která potřebuje být nutně zakotvena v míru mezi národy a etnickými skupinami. Připomněl nedávné 10. mezinárodní modlitební setkání v Římě, které se na široké mezináboženské rovině konalo pod heslem: „Mír je jméno Boží“.

Pouze ekonomicko-politická unie není schopna sjednotit usilování o společný evropský dům, který nutně potřebuje duši. Křesťanství, které po staletí spoluutváří podobu Evropy, nabízí takovouto platformu. Vezmeme-li poselství Ježíše Krista vážně, přestává být jediná lidská rodina utopií, ale stá-

vá se realitou, jak bylo možné i v Mariazell vidět.

Kancléř Kohl napsal, že právě dnes potřebujeme křesťany, kteří se aktivně zapojí do politického a společenského života, protože evangelium nás zavazuje, abychom se nasazovali za smíření, porozumění a přátelství mezi národy.

V závěru pouti kardinál Vlk vyzval k založení nové tradice mezinárodních mariazellských setkávání, kde se již v praxi uskutečňuje to, o čem politické teprve jedná. Českou politickou scénu zde zastupovali poslanec parlamentu Pavel Tollner a náměstek ministra kultury Vladimír Koronthály.

ČBK

Církevní aktuality

Radost z Nobelovy ceny

Vatikán (VIS): Ředitel Tiskového sálu Svatého stolce Joaquín Navarro-Valls vyjádřil hluboké uspokojení nad udělením Nobelovy ceny míru, kterou obdržel biskup Carlos Filipe Ximenes Belo, apoštolský administrátor v Dili (Východní Timor). Jde o uznání jeho úsilí o dialog a pokojné řešení všech otázek.

Navarro-Valls dále řekl, že udělení ceny může urychlit dosažení konkrétních výsledků v respektování základních lidských práv.

Znovuzrození kněžského semináře

Sarajevo: 18. října bude opět otevřen katolický kněžský seminář v Sarajevu. Úvodní bohoslužbu bude sloužit sarajevský arcibiskup kardinál Vinko Puljić v katedrále bosenského hlavního města.

V r. 1992 byly seminář a teologická fakulta v Sarajevu těžce poškozeny granáty, takže seminaristé s profesory museli být evakuováni.

60 seminaristů ze třech bosenských diecézí – Sarajevo, Banja Luka a Mostar – prožilo čtyři roky v těžkých podmínkách v náhradním ubytování na dalmatském ostrově Brač. 16. října se budou moci vrátit zase zpět do semináře.

Intenzivní výměna názorů

Vídeň: „Colloquium Biblicum 1996“ se konalo ve dnech od 22. do 25. října ve vzdělávacím středisku Wien-Lainz. Účastnil se ho velký počet biblistů ze zemí střední a východní Evropy. Jak informovalo Rakouské katolické biblické dílo, účastníci se zabývali tematikou „Nové nebe, nová země, nový Jeruzalém“. Referáty přednesli odborníci z Ra-

kouska, Chorvatska a České republiky. Odborných rozovorů se zúčastnilo 30 biblistů. V rámci odborných diskusí promluvil vídeňský atomový fyzik univerzitní prof. Dr. Gernot Eder.

Na závěr kolokvia následovala přednáška erfurtského biblisty, prof. Clause Petera Märze v budově Katolické teologické fakulty Vídeňské univerzity.

První případ eutanazie v Austrálii

Austrálie: Katolická církev označila první případ legální eutanazie v Austrálii za „zahanbující“. Ve středu 25. září využil první muž zákona o eutanazii, schváleného v červenci ve spolkovém státě Darwin. 66letý Bob Dent trpěl 5 let nevyléčitelným rakovinovým onemocněním a přál si smrt, prohlásil ošetřující lékař Philip Nitschke, který jeho přání vyhověl.

ČBK

Teologie osvobození a Evropa

Komunismus a teologie osvobození

Když jsem přišel v roce 1965 do Brazílie, byl jsem překvapen, jak málo se zde hovořilo o sociálním učení církve. Později jsem zjistil, že na jednotlivých místech několik málo biskupů vykonalo na tomto poli velký kus práce.

II. Vatikánský koncil (1962–1965) prošel světovou scénou s velkým leskem. Při tom se církev představila světu ještě jednou jako velký zavřený monolit. Mezitím udělal komunismus násilím velké pokroky. Mnoho kněží začalo hovořit s velkými sympatiemi o svržení amerického liberalistického tržního systému. Mnoho kněží, kteří žili v chudobě a mezi chudými, poznali skutečnou nouzi a začali být netrpěliví. Teologie osvobození, která se objevila v 2. polovině 60. let, nehovořila na téma křesťanské spravedlnosti a bratrství, nýbrž pod záminkou (anebo se skutečným záměrem) služby těmto požadavkům evangelia, obrátila se k systému, který nediskutuje, ale jedná, nepřináší světu teorie, nýbrž uskutečňuje proměnu.

Marx to řekl přibližně takto: Filozofové diskutovali o skutečnosti světa. Já nediskutuji o tom, jaký svět je, nýbrž říkám a působím, jaký být musí. Skutečným neštěstím teologie bylo nikoliv to, že se dávala přednost činu a praxi, nýbrž to, že se praxe zabsolutizovala (bez ohledu na bližší poznání pravdy), a to všechno ve jménu třídního boje. Marxistická inspirace této teologie, i když ne vždy záměrně, ale zcela jistě fakticky, postavila marxistickou „pravdu“ o analýze dějin před pravdy a požadavky evangelia. Všechno muselo být podrobno revizi ve světle této „analýzy“.

Jaký pokrok?

Až dosud byl „pokrokový“, kdo zastával názor, že víra má plné pochopení pro nové požadavky dějin ve smyslu evangelia. Po pádu marxis-

mu byla tato orientace zcela a zásadně změněna. „Pokrok“ již neznamenal chápající postoj moderní vědy nebo stále novou otevřenost pro stále nové skutečnosti světa. To rozhodující v novém pohledu byl závazný obrát k Marxovu třídnímu boji jakožto hlavnímu kritériu. Jedna velice moudrá stará paní tehdy řekla: „Kdo ve dvaceti není komunistou, nemá žádné srdce. Kdo je v třiceti ještě komunistou, nemá rozum.“ Nicméně tato formulace je zjednodušující vzhledem k těmto třem skutečnostem:

Tak zůstává volání po spravedlnosti a plné lidskosti stále živé; ovšem nikoliv se zdůvodněním teologie osvobození, nýbrž v otevřenosti pro skutečné a nezkrácené hlásání evangelia Ježíše Krista.

– do nebe volající nespravedlnosti stávajícího liberalistického systému v jeho zkorumpované latinsko-americké formě, který přivedl velkou část obyvatel do bídy a nouze

– systematické zpracovávání mladých i starých velmi silnou argumentací; jméno Marx zůstávalo často zamlčeno, ale filozofickými akrobacemi se vtloukalo lidem do hlavy, co je údajně jediným východiskem z bídy a bezpráví

– konečně praktiky mnoha boháčů a bankéřů sloužily jako výmluvný argument pro levicově orientované; ještě v 70. letech zvedaly velké banky zahraniční úvěr, nabízený na 6 %, jednostranně na 12,5 % a dokonce až 18 %.

Evropané nechápali, co se zde děje

V r. 1964 provedla brazilská armáda revoluci a v posledním

okamžiku urychlila rozhodující krok ke komunismu. Tváří v tvář dobře organizovaným guerillám při velkých ztrátách životů na obou stranách byli kněží a biskupové, kteří neprojevíli svou solidaritu s guerillami, hrubě označováni za příslušníky vojenského režimu, za extrémně pravicové konzervativce.

Ve skutečnosti tomu tak vůbec nebylo. Mnoho biskupů a kněží z pouhého strachu, aby nebyli označeni za „konzervativce“ (ve smyslu přívrženců

voj. režimu), nevyslovili se vůbec proti marxisticky orientované teologii osvobození. Proti své vůli se stali se obětí chytře vedené mezinárodní propagandy. Kdo mluvil o skutečné sociální nauce církve, tomu se zapřísáhlí teologové osvobození doslova vysmáli. Kdo nepokládal třídní boj za základní kámen, byl označen za protidějinného obránce stávajícího nespravedlivého režimu, byl nepřitelem osvobození chudobných.

Bohužel evropské instituce tuto hru namnoze neprohlédly. Biskupové, kteří se vyslovili

proti takovéto teologii osvobození, nesměli ve Švýcarsku veřejně vystupovat. Že se tito biskupové do zemdení zasazovali za chudobné, neznamenal nic proti absolutním nárokům teologie osvobození, která o sobě prohlašovala, že jen ona jediná skutečně hájí chudé.

Je pravda, že teologie osvobození představila světu před oči do nebe volající bídu křiklavěji a naléhavěji. Je pravda, že mnozí teologové nedomysleli zcela své marxistické zaměření. Je pravda, že mnozí z nich se nespokojili s mluvením, ale velkodušně jednali.

Ale stejně tak je pravda, že ti s nálepkou „konzervativních“ neudělali pro chudobné o nic méně. A když hlavní představitelé teologie osvobození buď z velké části odešli nebo prakticky (ve velké většině) zcela zmlkli, ti tzv. konzervativní pracovali dále. Mezitím se stala shromáždění latinsko-amerických biskupů jako v Medellinu (1968), Puebla (1979) a v Santo Domingo (1992) významnými symboly. Medellin bychom mohli shrnout do slov Pavla VI: (Pop. progres.): „Spravedlnost, nový název pro mír“. Puebla: Nejen osvobození od něčeho, ale osvobození pro něco. Tak zůstává volání po spravedlnosti a plné lidskosti stále živé; ovšem nikoliv se zdůvodněním teologie osvobození, nýbrž v otevřenosti pro skutečné a nezkrácené hlásání evangelia Ježíše Krista.

SKW 24/96
překlad -Iš-

Nová kniha kardinála Martiniho

Milánský arcibiskup kardinál Carlo Maria Martini uveřejnil novou knihu pod titulem „Žít hodnoty evangelia“. Kniha je sbírkou textů, které se obracejí na čtenáře a posluchače z různých společenských skupin. Těžiště leží ve střetu se sekularizovanou společností a její smyslovou krizí.

Proti zvyklostem nevyhází nová kardinálova kniha v církevním nakladatelství, ale v produkci „laicistického“ nakladatele Einaudiho v Turíně.

ČBK

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Kalisz

Obraz, který je zde uctíván, představuje Svatou Rodinu. Je namalován na plátně. Všechny tři postavy jsou oděny do bohatých stříbrných šatů. Ježíšek je zobrazen jako malý chlapec, kterého vede z levé strany Panna Maria a z pravé sv. Josef. Maria drží v pravé ruce žezlo, sv. Josef v levé lilii. Nad Svatou Rodinou je postava Boha Otce a Duch sv. v podobě holubice.

Původ obrazu není znám. V r. 1740 byl počet votivních darů tak veliký, že zlákal zloděje ke svatokrádeži. Obraz je umístěn v bazilice Nanebevzetí Panny Marie. Byl to původně gotický kostel, který byl po požáru, jenž r. 1783 zachvátil celé město, přebudován v barokním slohu. Obraz zázrakem přečkal

Kalisz je nejstarší polské město. Leží na řece Prosna. Zna-li je již ve II. století římscí kupci, kteří tudy chodili po tzv. „jantarové cestě“ vedoucí z jihu na sever. Ve XIV. století zde Wladislaw Lokietek a Kazimír Velký uzavřeli dohodu s křižáky. Dnes je Kalisz především poutním místem.

požár neporušen a byl umístěn ve zvláštní kapli v boční lodi. Když Pius VI. dal souhlas ke korunovací obrazu, byla úcta k sv. Josefu tak velká, že došlo k výjimce a korunou byl ozdoben i sv. Josef.

K této svatyni se pojí zvláštní událost z konce 2. světové války. V dubnu 1945 si vězni koncentračního tábora v Dachau uvědomovali nebezpečí, které jim hrozí ve chvíli, kdy se k táboru přiblíží americká armáda. Mezi vězni byli také polští kněží. Jeden z nich pocházel z wroclawské diecéze. Ten vyzval všechny, aby se modlili nověnu k sv. Josefu z kališského obrazu a vyprosili si tak ochranu před hrozcím nebezpečím. Nověna začala 20. dubna na blo-

ku polských kněží. Všichni se zavázali, že v případě přežití navštíví kališskou svatyni. Němci uvažovali o různých způsobech, jak zahubit vězně, od otrávené potravy až po bombardování tábora. Nakonec rozhodli, že tábor bude zapálen, a ti, kteří se pokusí o útek, budou zastřeleni. Písemný rozkaz ke zničení tábora vydal Himmler 14. dubna 1945. Tábor měl být zapálen 29. dubna ve 21 hod. Avšak americká rozvědka přepadla nečekaně v 18.31 strážné věže tábora, došla z západní strany a zcela opanovala situaci. Hrozilo nadále nebezpečí ze strany německé zálohy v kasárnách ve Freimanu u Mnichova, ale silná americká dělostřelecká palba Němce zadržela. Od té doby se 29. duben stal poutním dnem

Obraz, který je zde uctíván, představuje Svatou Rodinu. Je namalován na plátně.

osvobozených vězňů. V současné době se tento den každoročně schází v Kaliszu Výbor osvobozených kněží. Oficiální všeobecné pouti bývalých vězňů se konají jednou za pět let. Mezi osvobozenými kněžími byl také pozdější biskup a kardinál Štěpán Trochta.

-/š-

□ Setkání bohoslovců Čech, Moravy a Slovenska

Ve dnech 9.–13. října se koná na Velehradě sympozium, kterého se zúčastní přibližně 60 bohoslovců Čech, Moravy a Slovenska. Jako pozorovatelé budou přítomni i bohoslovci z jiných zemí – např. Polsko, Ukrajina, Maďarsko, Slovinsko... Hlavním tématem setkání je „Modlitba a evangelizace“.

Vrcholem sympozia bude v sobotu 13. října v 10.30 hodin mše, které se zúčastní také všichni bohoslovci ze seminářů v Olomouci, Praze, na Slovensku, i z teologického konviktu v Litoměřicích.

Pořadatelé tohoto setkání jsou Arcibiskupský kněžský seminář v Olomouci a Centro Aletti Olomouc.

ČBK

Návštěva olomouckého arcibiskupa v Rumunsku

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner navštívil ve dnech 40.–7. října českou skupinu v Rumunsku. V diecézi Temešvár žijí asi 4000 katolických Čechů, jejichž předkové sem přišli v minulém století. První přistěhovalci sem přišli v r. 1823; tehdy se plavili na vorech po Dunaji. Založili obec v Banátu, na horách. Nejdříve vykáceli lesy a zúrodnili pole, která jsou však dodnes velmi kamenitá.

Obec Girnic, kterou arcibiskup Graubner navštívil, je od pevné silnice vzdálena 22 km. Díky izolaci od okolí si komunita udržela český jazyk, české zvyky a kroje i katolické náboženství. Na nedělní bohoslužbu chodí 95 % obyvatel. Mají českého faráře ze svého středu. V sobotu zde byl vysvěcen na kněze další rodák Josef Altman, který studoval v Olomouci s finanční podporou olomoucké arcidiecéze. Cesta se mohla uskutečnit díky sponzorovi panu Svěrgošovi, který bezplatně nabídl terénní vůz a díky čokoládovně Zora mohl arcibiskup udělat radost dětem rozdáním sladkostí.

Česká vláda uvolnila 30 milionů Kč jako pomoc k vybudování komunikace a telefonu. Zatím obce nemají telefon ani lékařskou službu. Od letošního léta zde pracují dvě řeholní sestry z Kongregace sv. Kříže v Kroměříži; jedna jako zdravotnice, druhá jako katechetka.

□ Čestný doktorát kardinálu Meisnerovi

Arcibiskup Jan Graubner se spolu s biskupem Lobkowiczem zúčastnil dne 8. 10. slavnostního zahájení akademického roku na teologické fakultě papežského institutu ve Wroclavi. Při slavnosti byl udělen čestný doktorát teologie kardinálu Joachimovi Meisnerovi, arcibiskupu z Kolína nad Rýnem, který se ve Wroclavi narodil. Ve zdůvodnění vysokého ocenění se kromě teologických zásluh uváděl i jeho přínos v oblasti smíření Poláků a Němců.

□ Přírodovědná a technická sekce České křesťanské akademie pořádá v úterý 15. října v 18.30 hodin přednášku Doc. Ing. Jiřího Vackáře na téma „Filozofické aspekty současného vývoje techniky“. Přednáška se koná na Elektro-fakultě ČVUT, Technická 2, Praha 6.

„Církev sjednocení“ na Slovensku

Občanské sdružení Magnificat v Bratislavě, které vykonává duchovní, charitativní a sociální činnost, podalo Ministerstvu kultury SR ve jménu všech svých členů i všech upřímně věřících katolíků Slovenska důrazný protest proti akci, která se uskutečnila 13. října 1996 ve večerních hodinách v koncertním sále bratislavské Reduty. Šlo o tzv. inaugurační konferenci „Federace rodin za světový mír“ na Slovensku.

Přednášky, které tvořily téměř jediný program konference byly propagandou a oficiálním představením jihokorejské náboženské sekty „reverenda“ San Mjong Moona, zakladatele tzv. „Církve sjednocení“. Toto hnutí se šíří po celém světě pod různými záminkami, mimo jiné jako údajná snaha o „obnovu rodin“ a „zachování světového míru“.

„To, co se odehrálo v neděli dne 13. října 1996 na půdě významného stánku slovenské kultury, bylo hrubým výsměchem, urážkou a bezprecedentním pošlapáním přesvědčení a citění každého věřícího katolíka, který má v úctě sv. Písmo a pravdu katolické víry. I ústy slovenských členů sekty „reverenda“ Moona tu byla potupena a zneuctěna Matka Boží, Panna Maria, Patronka Slovenska, jejíž oslavy se 15. září 1996 v Šaštíne zúčastnili i členové vlády SR a slovenský prezident.“

Nehoráznému „výkladu“ biblických pravd asistovala slovenská televize, v jejímž zpravodajství působí agent uvedené sekty.

Žádného poctivého katolíka nenechaly lhostejným slavnostně přednášené bludy jako „archanděl sváděl Evu“, „Josefovo podezření o Ježíšově otci jen zesílilo“, „bez lásky ze strany Josefa Ježíš vyrůstal s neuvěřitelnou osamělostí v srdci“, když „v rodině Marie a Josefa narostly rodinné problémy“... Co může katolík říci na tvrzení, že „Marie žila s Josefem sexuálně“, „měli děti“, a proto je „ovládl satan“. Podle Moonovy sekty byl Ježíš „nucený jít cestou kříže“, když „se nemohl stát Pravým Rodičem“, protože „Marie nepomohla Ježíšovi se svatbou, po které toužil“ (!).

Protest pokračuje: „Co je to za vyhlášení na půdě katolického Slovenska, že „všichni lidé, kteří až dosud umřeli, propadli peklu“, že „Ježíš přišel jako Spasitel lidstva, ale nemohl vstoupit do nebeského Království...“ Aby tam Ježíš mohl vstoupit, „musel by založit rodinu.“ Podle „teologie“ reverenda Moona, když Ježíš „nemohl naplnit svoji misi“, „Pán Druhého Příchodu přichází, aby přivedl k dokonalosti základ Boží prozřetelnosti obnovy, který Ježíš zanechal nenaplněný.“ My se ptáme: Kdo je ten „Pán“ druhého příchodu? Zřejmě sám reverend Moon. A nyní ocitujeme několik závěrečných zajímavostí z jeho přednášky, kterou v angličtině četl jeho „kolega“ Chung Hwan Kwak. Nepotřebují komentář.

„Až dosud jste možná nepovažovali za rozumné vážit si pohlavních orgánů, ale od nynějška je musíte cítit... proto je centrem, kde se nám Bůh touží zjevit a setkat se s námi, místo, kde se muž a žena stávají jednotou prostřednictvím svých pohlavních orgánů“; „jestliže ve svých krajích zahájíte kampaň na zabezpečení absolutního sexu, vaše rodiny a národy půjdou rovnou do nebe“ (myslí „absolutní sex“ v manželství). „Přeji si, abyste se dokázali soustředit na absolutní pohlavní orgán, jedinečný a neměnný pohlavní orgán, který byste použili jako svůj Základ při hledání Boha“; „Staňte se avantgardou“ – končí svoji přednášku „reverend“ Moon – „která bude nositelem pravé Boží lásky. Toto je skutečná misie „Federace rodin“ za světový mír...“

Svoje mesiášské působení reverend Moon ve svém bezprecedentním antievangelium zdůvodňuje sám o sobě slovy:

„Reverend Moon je inteligentní člověk. Jestli o tom pochybujete, zeptejte se Boha. Reverend Moon je jediný člověk, který zná všechna tajemství Boha...“

Protest končí:

„Jak jsem již uvedl, tzv. „inauguraci Federace rodin za světový mír“ považuji jako předseda občanského sdružení Magnificat a v první řadě jako křesťan katolík (kterému není cizí boj za demokracii pro všechny) za akci, která překročila hranici tolerance a úcty, zaručenou demokratickými zákony tohoto státu pro všechna náboženství a ideologie.“

Žádám Ministerstvo kultury Slovenské republiky, aby v budoucnu zvažilo legální působení podobných aktivit, ohrožujících mravní, náboženské a kulturní tradice Slovenska. Tyto duchovní hodnoty a tradice má podle mého názoru Ministerstvo kultury tohoto státu – jako jeden ze zodpovědných reprezentantů života národa – zvelebovat, a navíc chránit.“

Anton Selecký,
předseda o. z. Magnificat

(Pozn. red.: U nás v ČR přicházejí východní nauky do módy, zvláště když mají plnou podporu některých českých katolických teologů. Domníváme se, že věřící lid má sílu zdravého „selského rozumu“, aby v přímé konfrontaci obstál. Horší to je, když se víra začne podemílat postupně a promyšleně jako „obohacení“ tajemným Východem...)

Myšlenka na neděli – pokračování ze str. 3

i Proroci od počátku až do konce stojí. Ostatně všechny krize a všechny problémy pramení konec konců z toho, že se právě na tento prázek celého Písma pozapomnělo a přestalo dbát.

Ježíš ti dnes dává praktický a výstižný návod, odkud můžeš ihned zahájit neúčinnější reformu církve: od svého srdce, od své duše a od své mysli: vyklid' z nich oblíbené harampádí sobeckých bůžků a svou vlastní modlu a pak mu je očistěné dokořán otevři s vroucí prosbou, aby je celé vyplnil nedělitelnou

láskou k Němu i k lidem tak, aby to zřetelně poznávalo a pociťovalo tvé okolí.

Jestli to myslíš upřímně a na chvíli se ztišíš, On a Jeho Matka ti pošeptají v hloubi tvého srdce svůj vlastní prostinký návod, jak začít: „Říkej nám tak často, jak jen můžeš, těchto pár slov, ve kterých je celý Zákon a Proroci: *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!*“

Bratr Amadeus

(1) Mt 26, 11.

(2) srov. 1 Petr 5, 8

(3) srov. Lk 10, 34

(4) 1 Jan 4, 20

„Moudrosti“ ze školních lavic

Katechetka vysvětluje dětem, co je to zázrak.

„Pokryvač spadne z vrcholu věže, a zláme si pouze malíček. Co je to, Karle?“ – „Nehoda.“

„Hm, tentýž muž spadne příští den znovu, a nestane se mu vůbec nic. Jak tomu říkáme, Tomáši?“ – „Štěstí.“

„No a krátce na to spadne ten muž potřetí, a zůstane zcela nezraněn. Co je to, Zdeňku?“ – „Zvyk.“

□ **Vatikánský mluvčí Navarro-Valls odmítl zprávy o možném odstoupení Jana Pavla II.** a označil je za neseriózní produkt žurnalistů. Tyto zprávy se objevily v italském týdeníku ESPRESSO. Jan Pavel II. naopak sdělil ve Francii, že přijede příští rok do Paříže na setkání mládeže v měsíci srpnu. Dále jsou na programu pastorační cesty do Polska, České republiky a do Brazílie.

□ Francouzský kardinál Paul Poupard kritizoval **záměrné dezinformace sdělovacích prostředků o Janu Pavlu II.** Kardinál prohlásil ve vatikánském rozhlasu, že 99 % francouzských katolíků stojí za papežem. Média ovšem poskytují nepřiměřený prostor těm, kteří papeže urážejí.

□ **Kolínský kardinál Joachim Meisner navštívil 13. září severočeské poutní místo Mariánské Radčice.** Ve svém kázání pro 400 poutníků z Čech i z Německa hovořil o Panně Marii, která je Prostřednicí nejen mezi Bohem a lidmi, ale také mezi lidmi a národy. Koncelebranty byli

litoměřický biskup Josef Koukl a cisterciácký opat Bernhard Thebes. Kardinál Meisner se účastnil rovněž jubilejních oslav 800 let osekého kláštera.

□ **V pákistánském městě Chunia se snaží extrémističtí muslimové násilím vystěhovat křesťany,** kteří zde žijí již několik generací. Katolický biskup z Faisalabadu John Josef řekl novinářům, že protestoval u prefekta provincie Pujab, protože místní orgány nečinně přihlížejí. Podle jeho sdělení je místní správa v rukou muslimů, kteří radikály spíše podporují. Proti útoku na jednu skupinu křesťanů, při které byl jeden muž těžce zraněn, nepodnikla policie vůbec nic.

□ **Tübingenský teolog Hans Küng ostře napadl prefekta římské Kongregace pro nauku víry kardinála Josepha Ratzingera.** Kardinál přiznává, že odnětí církevního souhlasu mohlo být zpočátku pro Künga tvrdé. To jej však uvolnilo od povinných přednášek a zkoušek a mohl volně rozvíjet svá hlavní témata, která ještě více radikalizo-

val. V r. 1982 potvrdil Küng kardinálu Ratzingerovi, že nemá v úmyslu se vrátit do svého původního postavení. Po jeho penzionování bylo by obnovení jeho učitelství ve jménu církve ještě nesmyslnější než dříve. Küng požaduje, aby jeho nauka byla uznána jako „platná součást katolické teologie“. Ovšem v otázkách papežství, kristologie a nauky o Trojediném Bohu se Küng značně vzdálil od učení církve. „Respektuji jeho právo na vlastní cestu, pokud odpovídá jeho svědomí, nemůže však žádat, aby chom mu k ní dali církevní pečť, ale musí setrvat při tom, že ve zcela zásadních otázkách došel ke zcela osobním závěrům.“

□ Ve své knize *Sekty a děti* (Herder, Freiburg) uvádí Kurt Helmuth Eimuth **otřesné údaje o tom, jak některé sekty** ovlivňují již docela malé děti a převychovávají je na své budoucí misionáře. Děti jsou izolovány od společnosti, vytváří se v nich vědomí výlučnosti s hlavním cílem stát se misionářem sekty. Dětem jsou pomocí silikonu zacpávány uši, aby se oddaly meditaci. Ve školách

těchto sekt se učí rasismu, používají se běžně kruté tresty, a to všechno pod záminkou náboženské svobody. Pokud se vyskytnou místní zákazy takových výchovných postupů, jsou děti přemístěny do Indie.

□ **Nový biskup bavorské diecéze Eichstätt se zasadil o podstatné zintenzivnění přípravy na přijetí svátosti křtu.** Rodiče budoucího křtěnce se budou účastnit tří pohovorů, a to nejen s vlastním farářem, ale také ve skupinách spolu s dalšími rodiči, kmotry a jinými členy farnosti. Podle biskupa je křest něco více než jen římskokatolická ceremonie. Jako kněz nemožu se cítit pouze jako „šéf instituce pro zkrášlování některých životních úseků“. V rozhovorech se probírají témata: jaký důvod vede k zájmu o křest, co křest znamená a působí, jak je třeba nábožensky vychovávat děti. Osou těchto rozhovorů je důkladné seznámení s osobou Ježíše Krista. Tato intenzivní příprava na křest je součástí přípravy na jubilejní rok 2000.

Deutsche Tagespost

□ **Zemřel prof. Anton Trstenjak**

V neděli 29. září zemřel ve věku 91 let senior slovinských teologů a vědec světového významu prof. dr. Anton Trstenjak. Bude pohřben v pátek 4. října v rodné Murské Sobotě.

Byl to katolický kněz, který se snažil spojit teologii s početnými duchovními výzkumy. Pracoval vědecky až do chvíle, kdy těžce onemocněl. Je považován za jednu z nejvýznamnějších duchovních veličin Evropy 20. století. Spolupracoval s psychiatrem Viktorem Franklem, dále s osobnostmi jako je Teilhard de Chardin, Romano Guardini, Karl Jaspers a Carl Gustav Jung. Trstenjakova 89. vědecká kniha je nyní v tisku. Napsal na 600 článků pro vědecké časopisy celého světa. Již od r. 1983 pat-

řil k členům slovinské Akademie věd.

Studoval také v Innsbrucku, kde získal dva doktoráty – teologie a filozofie. Učil filozofii a psychologii na teologické fakultě v Lublani. K jeho nejznámějším dílům patří „Psychologie práce“, „Psychologie uměleckého díla“, dvousvazkový „Nástin současné psychologie“, také na veřejnosti velmi diskutovaná kniha „Myšlenky slovinského člověka“ z r. 1991. Početná díla byla přeložena do němčiny a jiných světových jazyků.

Na teologické fakultě v Lublani přednášel do odchodu do důchodu v r. 1973. Jako host působil dále na univerzitách v Lublani a Zagrebu, Minesotě (USA) a Montrealu (Kanada).

ČBK

□ **Evropská konference katolických novinářů**

Lublaň: V Bledu se ve dnech 26. a 27. září konala evropská konference katolických novinářů, jejímž pořadatelem byl UCIP – organizace katolických novinářů.

150 účastníků ze západní i východní Evropy si vyslechlo řadu zajímavých přednášek na téma vztahu katolické církve a médií, se zvláštním přihlédnutím k úloze médií katolických. Šéfredaktor francouzského katolického listu La Croix Bruno Chenu např. hovořil o vnitrocírkevních konfliktech z hlediska katolického novináře. Pasquale Borgomeo, ředitel Rádia Vatikán, přednášel na téma Vatikán a veřejnost, Dr. Egon Kapellari, biskup z Gurku a Klagenfurtu, se zabýval otázkou, zda je aliance mezi církví a médií v zájmu veřejnosti.

V panelové diskusi se účastníci konference shodli na tom, že je zapotřebí lepší spolupráce mezi církví a médií, a to jak katolickými tak sekulárními. Odmítání poskytnout informace ničí důvěru, církevní konflikty se musí probírat i v katolických médiích. Je nutné sledovat znamení času, což ovšem neznamená nekriticky podléhat dobovým trendům. Katoličtí novináři, přítomní na bledské konferenci, se shodli na nutnosti jak vysoce kvalitní práce katolických novinářů, tak zlepšení komunikace mezi médií a církví.

V pátek 27. září přijal účastníky konference lublaňský arcibiskup Dr. Alojzij Šuštar. Za velký přínos označili přítomní novináři vzájemnou výměnu zkušeností a navázání kontaktů především mezi účastníky z bývalé západní a východní Evropy.

ČBK

Představenstvo 1. IF Moravia Invest, a. s. se sídlem v Ostravě na základě požadavků akcionářů s podílem hlasovacích práv nad 10 % podle § 181 a násl. zák. 513/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů svolává MIMOŘÁDNOU VALNOU HROMADU.

Termín konání: 8. listopad 1996 od 17.00 hod., registrace akcionářů od 16.30 hod.

Místo konání: sál ve 2. poschodí, nám. Msgre. Šrámka 4, 702 00 Ostrava

Pořad jednání: 1. Zahájení, volba předsedy valné hromady, zapisovatele, ověřovatelů zápisu, skrutátorů a jednacího a hlasovacího řádu valné hromady – 2. Návrh změny stanov – 3. Vyjádření dozorčí rady k účetní závěrce a zpráva auditora – 4. Schválení roční účetní závěrky za rok 1995 – 5. Návrh na odvolání a volbu nového představenstva a dozorčí rady – 6. Návrh na odměňování členů statutárních orgánů za správu fondu – 7. Návrh na zrušení fondu s likvidací – 8. Různé, závěr.

Rozhodným datem pro účast na valné hromadě je **5. listopad 1996**. Akcionář je povinen se prokázat vlastním průkazem totožnosti. Zástupce právnické osoby se prokáže výpisem z obchodního rejstříku, ne starším dvou měsíců, a vlastním průkazem totožnosti. Zmocněnci akcionářů jsou povinni se prokázat plnou mocí s úředně ověřeným podpisem zmocnitelů a vlastním průkazem totožnosti. Akcionáři nemají nárok na úhradu nákladů spojených s účastí na valné hromadě.

Ing. Vojtěch Mičan

MILÝ BRATŘE,

možná, že ještě stále hledáš své místo v církvi, přemýšlíš, jak oslovit dnešní nevěřící svět.

Nabízí se Ti služba, která však vyžaduje celého člověka. Představují se Ti Bratři kazatelé – dominikáni, kteří mají staleté zkušenosti s předáváním pravdy. Svátý Dominik, náš zakladatel, vzdával svět pro Krista vyzdělaností, meditací a svatostí svého života. Nesmírně žížnil po spáse všech lidí a národů.

Tato nabídka patří všem, kteří chtějí sloužit buď jako kněží, či jako bratři spolupracovníci.

Pokud vážněji přemýšlíš o podobném způsobu naplnění života v řádu, nabízí se Ti možnost hlubších kontaktů s dominikány, s poznáním řeholního života a přípravou svého života na vstup do řádu. Promodli své rozhodnutí a napiš nám! První setkání začíná již v prosinci 1996.

Kontaktní adresa: P. Jiljí Příkaský, OP, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň, tel.: 019/724 1660

Soubor Mysterium musicum pořádá v neděli 27. října 1996 v 17.00 hod. v kostele sv. Kajetána – Nerudova ulice – Praha-Malá Strana

BENEFIČNÍ KOCERT

ve prospěch společenství farnosti Neratov v Orlických horách.

Úvodní slovo přednese P. Josef Suchár, kněz této farnosti. Na programu budou duchovní skladby C. Francka, G. F. Händela, V. Hála, A. Dvořáka, L. Boëllmanna a H. Purcella.

VARHANY PRO VÁS!

Dříve než se rozhodnete ke koupi

varhan, kontaktujte:

K+R import export

Vyhovíme ve značce

i v ceně.

394 62 Ústrašín u Pelhřimova

tel.: 0366/972 97

Víkendové exercicie pro rozpoznávání povolání
Brno 7. – 10. 11. 1996
(pro mladé muže) v církevním domově „Petrimum“

Jste schopni pro někoho riskovat život? Udělejte to pro Krista!!! (Jan Pavel II.)
Informace a přihlášky: Katolická komunita – Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 05/43 21 52 65

Víkendové exercicie pro rozpoznávání povolání

Brno 7. – 10. 11. 1996

(pro mladé muže) v církevním domově „Petrimum“

Jste schopni pro někoho riskovat život? Udělejte to pro Krista!!! (Jan Pavel II.)

Informace a přihlášky: Katolická komunita – Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 05/43 21 52 65

EXERCICIE NA SV. HOSTÝNĚ

se budou konat ještě v listopadu.

Od 19. do 23. pro muže a pro ženy od 26. do 30. listopadu. Exerzitátorem bude P. J. Chromeček, SJ.

Přihlášky zasílejte na adresu:

Malice Svatohostýnská

Sv. Hostýn 115

768 61 Bystrčice pod Hostýnem

HOSTÝN PO CELÝ ROK

Jedno z neznámějších poutních míst naší vlasti – Svátý Hostýn – jistě láká mnohé návštěvníky i mimo sezónu. Zveme vás proto na pouť k Panně Marii i během podzimních a zimních dnů.

Pro ty, kteří chtějí rozjímat, je právě tato doba ideální, protože zde není tak velké množství poutníků. Pokud jste sportovně založeni, můžete z tohoto místa vyrazit pěšky nebo na běžkách po okolí. Na požádání lze také zajistit projížďku na koních. Ubytování zajišťujeme ve dvou- až pětilůžkových pokojích, strava je zajištěna v blízké restauraci (snídaně, obědy, večeře).

Na vaši návštěvu se těší Malice Svatohostýnská – tel.: 0635/913 693.

Budoucnost teologie? Teologie budoucnosti?

Tato slova se stala mottem inaugurační přednášky nového děkana Teologické fakulty v Českých Budějovicích prof. dr. Karla Skalického při slavnostním zahájení akademického roku 1. října 1996. Bývalý sekretář zesnulého kardinála Josefa Berana připomenul důležitou a nezastupitelnou úlohu teologie v otázce budoucnosti světa. Odpověď na ni nalézá v eschatologii, jejíž vývoj načrtl se zdůrazněním skutečnosti, že po počátečních snahách osvícenců vykládat eschatologii mimo víru a Bibli se dnes teologie k těmto kořenům vrátila. Budoucnost světa je nemyslitelná a nepředstavitelná bez Ježíše Krista, bez jeho druhého příchodu a dovršení dějin v Něm. Tato přednáška korespondovala s homilií doc. dr. Tomáše Halíka, v níž se zabýval nikoli odpovědí teologie na otázky dneška, ale poznáním a pochopením těchto otázek. Bis-

kup Antonín Liška, který předsedal slavnostní mši svaté k zahájení akademického roku, poukázal na důležitost výchovy při přípravě studentů a zdůraznil nutnost sepětí teologie a učitelským úřadem Církve ve smyslu papežského dokumentu „Pastores dabo vobis“. Ve stejném duchu se nesl i pozdrav plzeňského biskupa Mons. Radkovského, který přítomným tlumočil P. Adrián Zemek.

Na Teologické fakultě Jihočeské univerzity studuje v současné době 187 studentů denního pětiletého magisterského studia v oborech učitel náboženství a etiky, pastoračně sociální asistent, pedagog volného času a teolog. Ve čtyřech ročnících dálkového bakalářského studia studuje v oborech učitel náboženství a etiky a pastoračně sociální asistent celkem 147 studentů.

-rm-

30. neděle v mezidobí 27. 10.

Mt 22,34–40

V jednoduchých věcech se špatně hledají klíčky. Tato přikázání jsou jednoduchá co do formulace, ne co do uskutečnění. Mám-li je totiž uskutečnit, zjistím, že zaberou celý můj život, a tak tedy jim (Bohu, bližním) musím celý svůj život otevírat. Mám-li někde zámek, a nemám od něj klíč, mám vědět, že Ježíš má v ruce „univerzální klíč“ – svou lásku až k smrti za nás. On tedy otevře.

Pondělí 28. 10. – Lk 13,14–17

Jak je přetěžké opustit dobré pozice – nejen pro vojáka! Snad nejdůležitější v životě křesťana je být otevřený pro stále nové impulzy Kristova Ducha – Ducha pravdy. Jen tak je možné se uchránit stále akutního kvasu farizejství: „mít svou pravdu“. Neústupnost není moc šťastná výchozí pozice křesťana!

Úterý 29. 10. – Lk 13,18–21

Boží království je kvasem – není tudíž těstem! Hořčičné zrnko snadno přehlédneme – ne však to, co z něho vyroste! Jde o dvojí zjištění: Bez kvasu je hromada těsta k ničemu. Bez reality Božího království (které má být přeci v nás) nemá svět smysl. Na druhé straně jsme odpovědní za ukázkou života, v němž by našli útočiště ti, kteří bloudí – jako ptáci nacházející úkryt ve větvích keře.

Středa 30. 10. – Lk 13,22–30

Kdo má v každé ruce objemný kufr a na zádech ruksak, sotva se protlačí úzkými dveřmi o šíř 70 cm. Tím chceme říci: Jedna věc je znát Krista a pohybovat se v jeho společnosti, jiná věc je milovat Krista a vytvářet s ním společenství, jednotu. Neboť u pravé lásky se „hubne“. Dveřmi k ní projde jen „štíhlý“ křesťan. (Rozuměj: bez tlusté sebelásky.) Prosme Pána, aby z nás odstranil to, co překáží.

Čtvrtek 31. 10. – Lk 13,31–35

Je nepřijemné zmeškat poslední spoj na vlastní svatbu. Ale je tragické zmeškat příchod Páně. Jeruzalém pro to není jediným dokladem. Dávejme dobrý pozor na svá navštívení Božím poslem! Bůh mluví skrze své posly slyšitelně, ale nekřičí.

Pátek 1. 11. – slavnost Všechny svatých 1 Jan 3,1–3

Být Boží je být svatý. Stále se na tuto cestu mohu a mám vracet. Je to cesta nadějná, jak dosvědčují všichni svatí. Nejdeme po ní zbytečně.

Sobota 2. 11. – vzpomínka na všechny věrné zemřelé 1 Kor 15,12–19

Na Kristově vzkříšení všechno záleží. Skrze ně musíme hledět na smrt – jinak uvidíme jen smutek a vzpomínání, ale žádnou naději.

Neděle 27. října slavnost výročí posvěcení kostela nebo 30. neděle v mezidobí	- 1. čt.: 1 Král 8,22–23 27–30 Ž: 84 (83),3 4 5+10 11 2. čt.: 1 Kor 3,9c–11 16–17 Ev.: Mt 16,13–19	odp.: 2
Pondělí 28. října svátek sv. Šimona a Judy	- 1. čt.: Ef 2,19–22 Ž: 19 (18),2–3 4–5 Ev.: Lk 6,12–19	odp.: Ø ím 10,18b
Úterý 29. října férie	- 1. čt.: Ef 5,21–33 Ž: 127,1–2 3 4–5 Ev.: Lk 13,18–21	odp.: 1a
Středa 30. října férie	- 1. čt.: Ef 6,1–9 Ž: 144,10–11 12–13ab 13cd–14 Ev.: Lk 13,22–30	odp.: 13c
Čtvrtek 31. října nez. pam. sv. W olfganga	- 1. čt.: Ef 6,10–20 Ž: 143,1 2 9–10 Ev.: Lk 13,31–35	odp.: 1a
Pátek 1. listopadu slavnost Všechny svatých	- 1. čt.: Zj 7,2–4 9–14 Ž: 24 (23),1–2 3–4ab 5–6 2. čt.: 1 Jan 3,1–3 Ev.: Mt 5,1–12a	odp.: str. 6
Sobota 2. listopadu vzpomínka na všechny věrné zemřelé	- 1. čt.: 2 M ak 12,43–46 Ž: 103 (102),8+10 13–14 15–16 17–18 2. čt.: Ø ím 5 5–11 Ev.: Mt 11,25–30	odp.: Ž 37 (36),39a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	27.10.	28.10.	29.10.	30.10.	31.10.	1.11.	2.11.
Antifona	1637	1673	949	964	980	1573	1785
Žalm	783	786	783	784	784	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1638	1567	949	964	981	1573	1582
Antifony	1639	1674	950	965	981	1574	1786
Žalmy	813	813	950	965	981	813	1786
Kr. čtení a zpěv	1639	1674	953	969	985	1574	1789
Antifona k Zach. kantiku	1639	1675	953	969	1569	1575	1789
Prosby	1640	1675	953	969	985	1575	1790
Záv. modlitba	1640	1568	954	970	1569	1575	1582
Modlitba během dne:							
Hymnus	792	792	954	970	986	1264	1792
Antifony	1641	940	955	971	987	1576	1792
Žalmy	818	940	955	971	987	1265	1792
Krátké čtení	1641	1676	957	973	989	1576	1795
Záv. modlitba	1640	1568	957	973	990	1575	1582
Nešpory: SO							
Hymnus	1642	1642	1677	959	975	1577	1024
Antifony	1633	1643	1678	960	976	1570	1025
Žalmy	1633	1643	1678	960	976	1570	1025
Kr. čtení a zpěv	1636	1646	1680	962	979	1572	1027
Ant. ke kant. P. M.	1637	1647	1681	962	979	1572	723
Prosby	1637	1647	1681	963	979	1572	1028
Záv. modlitba	1640	1640	1568	963	980	1575	724
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1238

